

MARKÓ BÉLA

Badminton

Poezii oportune și inoportune
2008–2015

Traducere și note de
KOC SIS FRANCISKO

Cuprins

Dar cine a supraviețuit? / 7

Întreg

Către instanța supremă / 13

Judecata de apoi / 16

Mersul îndărăt / 18

Retinopatia diabetică / 20

Ger / 22

Literatură realistă / 24

Întreg / 26

Arbore genealogic / 28

Te-ai uitat ochi în ochi? / 31

Lesă

Piață / 35

Circumscrierea unui sentiment / 36

Probă / 38

Lamă / 40

Badminton / 42

Doi / 44

Parfum / 46

Laudă lecturii / 49

Phantasia / 51

Abținere / 53

Deturnare cu Anna / 55

Valiză / 57

Dar / 59

Lesă / 62

Periuțe de dinți / 64

Revistă pe gheață

Turn cu ceas / 69

Revistă pe gheață / 71

Ars poetica pentru Balázs / 74

Corpuri / 76

Învățătură / 78

Soluție / 80

Predare / 82

Băi sărate / 84

Romanță / 86

Așa cum respir / 88

Ce va fi dimineață? / 90

Albastru de prună / 92

Gard

Ariergardă / 97

Balázs a cumpărat o ilustrată în Tekirdağ / 99

Concurs poetic / 101

Ce se întâmplă acolo în față? / 104

Trupul Europei / 106

Fantezie clujeană / 110

Gard / 112

Crater / 114

Mesteacăn în parcare / 116

Sondaj de opinie / 119

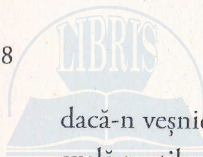
Perdita / 121

Note / 123

Dar cine a supraviețuit?

După ce am murit, câțiva ani
mi-a mai crescut barba și am scris și poezii.
Apoi am abandonat.
Nu știu precis când m-a ajuns moartea.
Poate în 21 decembrie 1989, după-amiază târziu,
cu o jumătate de oră înaintea rafalei criminale,
când, desprinzându-mă din mulțimea demonstranților,
am pornit spre casă.
Cred că glonțul care mi-a fost destinat
m-a nimerit fără să bag de seamă,
e adevărat că a ieșit pe țevă cu o jumătate
de oră mai târziu,
dar, întorcându-mă în timp,
m-a ajuns și m-a doborât.
Deci n-am supraviețuit nici eu.
Mai precis: de atunci am trăit dincolo,
pe partea cealaltă, pe celălalt mal.
Styxul e mic, nu-i atât de adânc
precum Mureșul, nici nu trebuie să înoți,
poți să-l treci prin vad.
De când am murit,
am revenit de multe ori,
mi-au apărut și cărți de versuri,
dar degeaba mi-ajunge numai până la glezne apa nefinței,

dacă-n veșnicul crepuscul
exală pestilențial
și cine o trece
prinde și el miros de cadavre.
De fapt, între moarte și înmormântare
pot să treacă și douăzeci, treizeci,
patruzeci de ani. Câte din astea am văzut și noi,
prietenii! Asta-i lumea exhumărilor,
reînsmormântărilor, adică o adevărată lume de dincolo.
Și lumea de dincolo e a supraviețuitorilor.
Foarte curând, vor fi nouăsprezece ani
de când m-a luat și pe mine diavolul sau îngerul,
jos în iad sau sus în paradis,
pentru că și lumea de dincolo e relativă,
și la fel e lumea asta. Ori e-lumea,
cum ar spune cei ce agonizează în fața
calculatorului. Mureșul meu a devenit Styx,
orașul meu un nod greu
în gâtul Transilvaniei,
de două ori atâtea case pe același loc,
de două ori atâtea lumină,
de două ori atâtea vorbă,
dar numai jumătăți de speranță.
Cum așa?
Îmi contemplan chipurile supraviețuite,
ei bine, lor le-a fost dat să vadă
ceea ce eu nu pot vedea.
Nu aveam căldură, nu aveam benzină,
nu aveam curent, nu aveam carne,
nu aveam unt, nu aveam cafea,

dar aveam turnători
și aveam speranță.
Acum avem căldură, avem benzină,
avem curent, avem carne,
avem unt, avem cafea,
avem turnători,
dar mai avem speranță?
Asta întreb eu, care am murit,
am plecat în lume, în altă lume,
cu un glonț pitit undeva în mine,
un glonț ascuțit de kalașnikov,
dar și un mort are dreptul de a pune întrebări,
mai ales într-un regim democratic,
așa că vă întreb pe voi,
dragi chipuri supraviețuitoare,
nu era mai bine
când era rău,
sau de ce-i rău acum
când de-altfel e bine,
respectiv poate să-mi fie patria din urmă
țara numită Nostalgia,
și dacă da, care-i este sigla statală?
No?
Nono!

27 septembrie 2008, Târgu-Mureș

(Poezie scrisă la reeditarea volumului Imagini supraviețuitoare
din 1989, care conținea fotografiile și mărturiile a treizeci și patru
de scriitori maghiari din Transilvania.)

Judecata de apoi

Nu știi de ce, dar e evident că Dumnezeu
ne-a cedat dreptul de a da clic;
și chiar dacă de tare de mult nu mai stă de vorbă cu noi,
de câțiva ani ne-a transmis totuși prin Balázs,
care vedea probabil prima oară-n viața lui un cimitir
și a exclamat involuntar
când am trecut cu mașina pe lângă pietrele funerare
ce par aproape gata să escaladeze gardul,
căci au înghesuit morții unul lângă altul:
uitați-vă, nu trebuie decât să dai clic pe ele
și spiritele își fac apariția;
s-a îmbujorat de însuflețire, în timp ce pe mine m-a săgetat
un junghi la gândul că s-a petrecut un transfer fatal,
fără să băgăm de seamă, am obținut șansa de a dispune
de judecata de apoi, de înviere, de fapt,
cel de sus ne-a pus-o brusc la îndemână,
renunțând la ea,
văzduhul sună, răsună, scânteiază fosforescent,
îngeri imateriali se împleticesc
printre litere, cifre, stele pulsatile,
iar diavolii sparg iar și iarăși
cutiile poștale ale cerului,
dar am dobândit, în sfârșit, dreptul de a clicăi,
nu trebuie decât să dai un clic și revine mama,

nu trebuie decât să dai un clic și revine tata,
și vin toți, dacă-i introduc
în memoria universală,
nu vor mai putea dispărea niciodată,
nu trebuie decât să dai clic pe mortul Isus
și el urcă la ceruri,
nu trebuie decât să dai clic pe neprihănita Maria,
nu trebuie decât să dai clic pe coapsa Mariei,
să dai clic pe burta Mariei,
să dai clic pe Iuda,
pe buni și răi deopotrivă,
pentru că totul se rotește în jurul nostru,
iată omnipotentul buric al degetului,
cu toții depindem de el,
domină peste noi,
un colosal deget incandescent acolo sus,
seara apune, dimineața răsare
și dă clic pe noi, dacă-i dispus,
dormim cu fragmentele risipite-n lume
și ne-adunăm printr-o smucitură bruscă,
celulele dau năvală de peste tot,
din iarbă, din arbori, din libelule,
fluturi, vrăbii, șobolani,
din burțile minusculilor gângăanii,
zăcem în milioane de fragmente
în pete, în fâșii,
în particule invizibile de fum
și visăm la vârfurile degetelor febrile:
dați clic pe noi!